

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 379/24
26.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ивана Илића и Татјане Обренчевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Никодијевић, адвокат из Смедеревске Паланке, ул. Вука Караџића бр. 17, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Антић, адвокат из Смедерева, ул. Краља Петра Првог бр. 11, ради дуга, вредност предмета спора 947.000,00 динара, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани, Судске јединице у Смедеревској Паланци П. 480/19 од 30.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани, Судске јединице у Смедеревској Паланци П. 480/19 од 30.05.2023. године, у делу става првог изреке, којим је делимично одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Великој Плани, Судске јединице у Смедеревској Паланци И Ив. 406/18 од 24.09.2018. године, којим је обавезана тужена ББ из ... да тужиоцу АА из ... на име дуга за извршене адвокатске услуге плати износ од 613.000,00 динара са затезном каматом почев од 10.09.2018. године, па до коначне исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Великој Плани, Судске јединице у Смедеревској Паланци П. 480/19 од 30.05.2023. године, у преосталом делу става првог изреке, преко досуђених 613.000,00 динара ставом првим изреке ове пресуде а до тражених 826.000,00 динара, односно за износ од још 213.000,00 динара, са затезном каматом почев од 10.09.2018. године, па до коначне исплате, па се и у наведеном обавезујућем делу **УКИДА** решење о извршењу Основног суда у Великој Плани, Судске јединице у Смедеревској Паланци И Ив. 406/18 од 24.09.2018. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Великој Плани, Судске јединице у Смедеревској Паланци П. 480/19 од 30.05.2023. године, па се тужена ББ из ... обавезује да тужиоцу АА из ... на име парничних трошкова, уместо досуђеног износа, плати износ од 119.090,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за досуђење трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом Основног суда у Великој Плани, Судске јединице у Смедеревској Паланци П. 480/19 од 30.05.2023. године ставом првим изреке делимично је одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Великој Плани, Судске јединице у Смедеревској Паланци И Ив. 406/18 од 24.09.2018. године у делу којим је обавезана тужена да тужиоцу на име дуга за извршене адвокатске услуге плати износ од 826.000,00 динара са затезном каматом почев од 10.09.2018. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке преко износа досуђеног ставом првим изреке пресуде па до траженог износа од 947.000,00 динара са затезном каматом почев од 10.09.2018. године па до коначне исплате, захтев је одбијен као неоснован и у наведеном обавезујућем делу је укинута решење о извршењу Основног суда у Великој Плани, Судске јединице у Смедеревској Паланци И Ив. 406/18 од 24.09.2018. године, као и у делу у којем су досуђени трошкови извршења од 21.923,00 динара. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 125.770,00 динара.

Тужена је против наведене пресуде благовремено изјавила жалбу у ставу првом и ставу трећем изреке из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка није тражила.

Тужилац је доставио одговор на жалбу. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Апелациони суд је испитао правилност првостепене пресуде у побијаном делу у смислу одредбе чл. 386 ЗПП оценио да је жалба тужене делимично основана.

Првостепени суд у спроведеном поступку није учинио битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд, као другостепени суд пази по службеној дужности, а жалбом тужене неосновано се указује на битну повреду из чл. 374 ст. 2 тач. 12 истог закона. Изрека првостепене пресуде је разумљива, о битним чињеницама наведени су разлози који су јасни и непротивречни, не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи и садржине исправа, нити има других недостатака због којих пресуда не би могла да се испита.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у својству браниоца, као адвокат заступао тужену у предмету Вишег суда у Смедереву К. 35/16 у временском периоду почев од 04.04.2006. године, када је тужена издала пуномоћје тужиоцу па до 26.05.2015. године када је тужена отказала пуномоћје за заступање тужиоцу. Тужена је поново ангажовала тужиоца као адвоката издавањем пуномоћја 18.07.2016. године и тужилац је заступао тужену у наведеном предмету до окончања кривичног поступка.

Тужилац је 01.02.2009. године именован за ..., а због чега је тужиоцу решењем Адвокатске коморе Пожаревац 135/09-368 од 03.09.2009. године утврђено и одобрено привремено одсуствовање из адвокатуре у периоду почев од 10.02.2009. године па до

истека мандата на месту ..., док је за привременог преузиматеља адвокатске канцеларије одређен адвокат ВВ из ...

Тужена је 25.03.2013. године издала пуномоћје за заступање адвокату ВВ и њу су почев од 18.07.2016. године па до правноснажног окончања поступка у предмету Вишег суда у Смедереву К. 35/16 заступали браниоци адвокат ВВ и тужилац АА.

Пресудом Вишег суда у Смедереву К.35/16 од 20.05.2016. године тужена је ослобођена кривичне одговорности, па из наведених списка произилази да је тужена издала пуномоћје за заступање тужиоцу 04.04.2006. године и да је тужилац бранио тужену предузимањем процесних радњи и одбране: присуствовањем и заступањем тужене саслушању у истрази 04.04.2006. године; саставом жалбе на решење о спровођењу истраге од 13.04.2006. године; присуствовањем саслушању сведока у истрази 19.04.2006. године, 04.05.2006. године и 15.05.2006. године; саставу приговора против оптужнице 29.09.2006. године; саставу изјашњења 27.03.2016. године и 11.04.2016. године; као и одбране на одржаним претресима 10.05.2007. године, 18.09.2007. године, 26.02.2008. године, 29.09.2008. године, 24.02.2009. године, 27.12.2011. године, 28.03.2016. године и присуствовањем на седници пред Апелационим судом у Београду 26.04.2017. године; те саставу одговора на жалбу од 29.07.2016. године и поднеска од 13.05.2016. године; као и приступа на неодржаним претресима 27.12.2007. године, 24.03.2008. године, 28.05.2008. године, 15.12.2008. године, 14.05.2009. године, 12.10.2009. године, 07.12.2009. године, 31.03.2010. године и 03.11.2011. године.

Решењем Вишег суда у Смедереву К.35/16 од 28.06.2018. године туженој су признати трошкови кривичног поступка у укупном износу од 985.000,00 динара, на име одбране од стране адвоката АА и наведено решење постало је правноснажно и извршно 16.07.2018. године. Наведеним решењем признати трошкови заступања туженој од стране тужиоца за наведени период су за: одбрану приликом саслушања пред истражним судом 04.04.2006. године - 46.500,0 динара; састав жалбе на решење о спровођењу истраге 13.04.2006. године - 45.000,00 динара; присуство саслушању сведока у истрази 19.04.2006. године, 04.05.2006. године и 15.05.2006. године - по 46.500,00 динара; састав изјашњења од 27.03.2016. године и 11.04.2016. године – по 30.000,00 динара; састав приговора на оптужницу од 29.09.2006. године - 45.000,00 динара; одбрану на одржаним претресима 10.05.2007. године, 18.09.2007. године, 26.02.2008. године, 29.09.2008. године, 24.02.2009. године и 27.12.2011. године - по 46.500,00 динара; одбрану на одржаном претресу 18.03.2016. године – 31.500,00 динара; присуствовање и заступање на седници пред Апелационим судом у Београду 26.04.2017. године - 31.500,00 динара; састав одговора на жалбу од 29.07.2016. године и поднеска од 13.05.2016. године - по 30.000,00 динара, као и за приступ на неодржаним претресима 27.12.2007. године, 24.03.2008. године, 28.05.2008. године, 15.12.2008. године, 14.05.2009. године, 12.10.2009. године, 07.12.2009. године, 31.03.2010. године и 03.11.2011. године - по 24.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Смедереву К. 35/16 од 02.07.2018. године туженој су признати трошкови кривичног поступка у износу од 235.000,00 динара на име одбране од стране адвоката ВВ, које је постало правноснажно и извршно 16.07.2018. године.

Саслушањем парничних странака и сведока ВВ утврђено је да је договор између

парничних странака био да тужена један део трошкова накнади тужиоцу приликом предузимања сваке правне радње, а остатак по обрачуну трошкова након окончања кривичног поступка и исплате трошкова од стране суда. Тужилац је, у складу са постигнутим споразумом са туженом, истој испоставио рачун дана 04.09.2018. године са роком доспећа од једног дана од дана када туженој буду исплаћени трошкови од стране Вишег суда у Смедереву. Туженој су дана 07.09.2018. године исплаћени трошкови кривичног поступка по решењу Вишег суда у Смедереву К. 35/16 од 28.06.2018. године.

Међу парничним странкама је неспорно да је тужилац имао право да заступа тужену у кривичном предмету од 04.04.2006. године па до 10.02.2009. године када је ..., а за који период је тужена истакла приговор застарелости потраживања тужиоца.

Првостепени суд је пре доношења одлуке о главној ствари, супротно жалбеним наводима тужене, правилно оценио да је неоснован приговор застарелости потраживања који је тужена истакла током поступка за предузете радње заступања у периоду почев од 04.04.2006. године па закључно са 10.02.2009. године. Ово са разлога што је договор парничних странака био да тужена један део накнаде трошкова исплати тужиоцу приликом предузимања сваке појединачне правне радње, а остатак по обрачуну трошкова након окончања кривичног поступка и исплате истих. Правилно првостепени суд закључује да је тужилац испоставио свој рачун туженој 04.09.2018. године са роком доспећа од једног дана од дана када су туженој исплаћени трошкови од стране Вишег суда у Смедереву по решењу истог суда од 28.06.2018. године, те како су ти трошкови туженој исплаћени 07.09.2018. године, то је обавеза тужене према тужиоцу доспела 10.09.2018. године, обзиром да је то био први радни дан, а како је предлог за извршење тужилац поднео суду 24.09.2018. године и како рок застарелости, који се рачуна од тог датума, износи 10 година у смислу одредбе чл. 371 ЗОО, то је првостепени суд правилно одбио приговор застарелости потраживања тужене.

Разматрајући спорно питање међу парничним странкама да ли је тужилац имао право да заступа тужену у кривичном предмету у временском периоду почев од 10.02.2009. године, па закључно до 01.02.2015. године, првостепени суд је заузео становиште да тужиоцу није престало право на бављење адвокатуром, иако му је решењем Адвокатске коморе Пожаревац од 03.09.2009. године одобрено коришћење привременог одсуства из адвокатуре, па је управо због тога, по мишљењу првостепеног суда, тужилац имао право, у смислу одредбе чл. 30 Закона о адвокатури, да брани тужену у кривичном поступку и у том временском периоду, јер се ... нужно не сматра престанком бављења адвокатуром.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је тужилац имао овлашћење да заступа тужену у кривичном предмету Вишег суда у Смедереву К. 35/16 почев од 04.04.2006. године, па закључно до 26.05.2015. године, као и почев од 18.07.2016. године до правноснажног окончања тог поступка, а због чега је закључио да је захтев тужиоца основан за предузете правне радње у име и за рачун тужене у наведеним периодима. Такође, првостепени суд закључује да су решењем Вишег суда у Смедереву К. 35/16 од 28.06.2018. године признати трошкови заступања туженој од стране тужиоца за наведени период и то за: одбрану приликом саслушања пред истражним судом 04.04.2006. године - 46.500,0 динара; састав жалбе на решење о спровођењу истраге 13.04.2006. године - 45.000,00 динара; присуство саслушању

сведока у истрази 19.04.2006. године, 04.05.2006. године и 15.05.2006. године - по 46.500,00 динара; састав приговора на оптужницу од 29.09.2006. године - 45.000,00 динара; одбрану на одржаним претресима 10.05.2007. године, 18.09.2007. године, 26.02.2008. године, 29.09.2008. године, 24.02.2009. године и 27.12.2011. године - по 46.500,00 динара; присуствовање и заступање на седници пред Апелационим судом у Београду 26.04.2017. године - 31.500,00 динара; састав одговора на жалбу од 29.07.2016. године - 30.000,00 динара, као и за приступ на неодржаним претресима 27.12.2007. године, 24.03.2008. године, 28.05.2008. године, 15.12.2008. године, 14.05.2009. године, 12.10.2009. године, 07.12.2009. године, 31.03.2010. године и 03.11.2011. године - по 24.000,00 динара, а што све укупно износи 864.000,00 динара. Првостепени суд даље закључује да међу парничним странкама није била спорна чињеница да је тужена исплатила тужиоцу током трајања кривичног поступка укупан износ од 38.000,00 динара, па је укупан износ трошкова од 864.000,00 динара умањено за исплаћени износ од 38.000,00 динара и на тај начин утврдио висину дуга тужене од 826.000,00 динара, па је применом одредаба чл. 15 и чл. 17 ЗОО, чл. 23 Закона о адвокатури и чл. 460 ст. 4 ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке побијане пресуде за главну тражбину. Такође је првостепени суд на наведени износ досудио тужиоцу и затезну камату почев од 10.09.2018. године, као дана доспелости потраживања тужиоца па до коначне исплате применом одредби чл. 277 и чл. 324 ЗОО и чл. 460 ст. 4 ЗПП, док је за предузете радње тужиоцу у временском периоду почев од 26.05.2015. године када је тужена отказала пуномоћје за заступање тужиоцу па до 18.07.2016. године када је тужена поново издала пуномоћје тужиоцу утврдио да тужиоцу за тај период не припада накнада трошкова за предузете радње у укупном износу од 121.500,00 динара, а због чега је применом одредби чл. 15 и чл. 17 ЗОО и чл. 460 ст. 4 ЗПП одлучио као у ставу другом изреке првостепене пресуде.

Првостепени суд је правилно закључио на основу правилног и потпуног утврђеног чињеничног стања да је тужена дужна да тужиоцу плати правне радње које је тужилац у име и за рачун тужене предузео у кривичном поступку у предмету Вишег суда у Смедереву К. 35/16 у периоду почев од 04.04.2006. године па закључно са 10.02.2009. године и у временском периоду почев од 01.02.2015. године па до 26.05.2015. године, када је тужена отказала пуномоћје за заступање тужиоцу, као и у периоду почев од 18.07.2016. године када је тужена поново издала пуномоћје за заступање тужиоцу па до завршетка кривичног поступка.

Међутим, основано се жалбом тужене указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је тужиоцу досудио трошкове заступања тужене у предмету Вишег суда у Београду К. 35/16 у временском периоду почев од 10.02.2009. године па закључно до 01.02.2015. године.

Одредбом чл. 1 Закона о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција прописано је да је функционер дужан да функцију врши тако да јавни интерес не повреди приватним, нити међу њима изазове сукоб, док је ст. 2 истог члана закона прописано да сукоб јавног и приватног интереса постоји када функционер има приватни интерес који и утиче или може утицати на вршење његове јавне функције. Одредбом чл. 2 ст. 1 Закона о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција прописано је да као јавна функција према том закону сматра се функција коју лице-функционер, врши на основу избора, постављења и именовања у органе, између осталих, и општина.

Одредбом чл. 4 ст. 1 Закона о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција прописано је да је функционер дужан да се повинује прописима који уређују његова права и обавезе и да ствара и одржава поверење грађана у савесно и одговорно вршење јавних функција, док је одредбом чл. 5 ст. 2 истог закона прописано да функционер не сме вршити послове саветовања приватних и физичких лица, а одредбом чл. 6 ст. 1 истог закона прописано је да је функционеру забрањено да јавну функцију користи да би утицајем на одлуку законодавну, извршне или судске власти остварио корист себи или другом, стекао неко право или погодност, закључио правни посао или на било који начин интересно поговдао себи или другом.

Полазећи од напред цитираних одредби Закона о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција, другостепени суд је закључио да тужилац у време док је ... од 10.02.2009. године па до 01.02.2015. године није могао да поступа у предмету Вишег суда у Смедереву К. 35/16, обзиром да је истом решењем Адвокатске коморе Пожаревац одобрено привремено одсуствовање из адвокатуре у том периоду и да је одредбом чл. 6 Закона о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција тужиоцу, као ... било забрањено да поступа у предметима као адвокат, обзиром да се то сматра утицајем на рад и поступање суда у предмету и да то представља кршење уставних и законских норми. Из наведених разлога, другостепени суд тужиоцу није признао трошкове за приступ и заступање тужене на главним претресима од 24.02.2009. године и 27.12.2011. године у износима од по 46.500,00 динара, као ни приступ на неодржане претресе 14.05.2009. године, 12.10.2009. године, 07.12.2009. године, 31.10.2010. године и 03.11.2011. године од по 24.000,00 динара, што све укупно износи 213.000,00 динара, а због чега је првостепена пресуда у ставу првом изреке делимично потврђена за износ од 613.000,00 динара са припадајућом каматом, а делимично преиначена одбијањем захтева за износ од 213.000,00 динара.

Са свега изложеног, применом одредби чл. 390 и чл. 394 тач. 4 ЗПП, одлучио као у ставу првом и ставу другом изреке ове пресуде.

Како је преиначена првостепена пресуда, то се решење о трошковима поступка не може прихватити као правилно због примене материјалног права. Сходно одредби чл. 153 ст. 2 ЗПП и Таксене тарифе Закона о судским таксама, износ судске таксе на тужбу и пресуду досуђен је у износу од по 35.430,00 динара према успеху тужиоца у спору у висини од 613.000,00 динара. Како су разлози за преостали обрачун одлуке о трошковима поступка у целости сагласни одредбама чл. 153 и чл. 154 ЗПП и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и одмерени у оквиру опредељеног трошковника, то је преиначена одлука о трошковима поступка применом одредбе чл. 401 тач. 3 ЗПП, као у решењу садржаном у ставу трећем изреке ове пресуде.

Одговор на жалбу тужиоца не представља обавезну парничну радњу у смислу одредбе чл. 380 ст. 1 ЗПП и због тога не представља ни нужни издатак у смислу одредбе чл. 154 ЗПП, па тужиоцу из наведеног разлога нису признати трошкови другостепеног поступка.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић